

Viiksi-hoppa

2017-2

Tämä on Viiksi-Hopan toinen numero. Aiheena ovat edelleen autot, koneet, ruoka, Thaimaaa ja kissat. Osan aineistosta olen julkaissut aikaisemmin Äänitorvi-lehdessä, immateriaalioikeudet ovat minun, tarkistin asian ammattiliiton lakimieheltä. Olen yksityishenkilö.

Esikuva on edelleen Top Gear.

Lopussa on myös Tauno Haudantakasen kirjoittama kolumni. Hän kirjoittaa niitä varmaan jatkossakin.

Toivottavasti tällä lehdellä on edes huumoriarvoa, jos ei muuta.

Pääkirjoitus

Vaikka tämä on pääasiassa autolehti, haluan tuoda esille Karjalan kysymyksen: Pro Karelia - yhdistys vaatii Karjalan Kankaksen, Laatokan Karjalan, Sallan ja Petsamon palauttamista Suomelle. Yhdistys vaatii myös sotasyllisyystuomioiden perumista. Takautuva lainsäädäntö ei kuulu oikeusvaltioon.

Chrysler

Kerron tässä ensin omasta autostani, onhan tämä autolehti. Se on sininen Chrysler Neon vuodelta 1999. Ajokilometrejä oli vain 160 000 km. Automaattilaatikossa on vain kolme vaihdetta mutta kyllä ne riittävät, vaikka kaikki eivät ole samaa mieltä. Seuraavan vuoden mallissa Amerikan insinöörit pistivät automaattilaatikon öljyt kulkemaan jäähdyttimen läpi, ja jos putki alkoi vuotaa, glykoli pääsi laatikkoon tuhoten sen. Jotkut harrastajat ovat tehneet ”ohitusleikkauksen”. Tuossa uudempikoppaisessa mallissa on karmilliset ikkunat, tämän vanhemman auton karmittomat ovat ”cool”, mutta äänekkäät moottoritienopeuksilla. Kone on kaksilitrainen suora nelonen. Bensatankki vetää vain 42 litraa, saisi olla suurempi.

Ostin sen viime kesänä, alla oli peltivanteet ja talvirenkaat, joista on nypitty nastat pois. Kyllähän noilla ajeli vaikka meteliä tuli ja ne olivat jonkin verran uraherkät. Kuumalla asfaltilla sellaiset saattavat sulaa ja menettää pitonsa. Kannattaa siis pitää turvaväli edellä ajavaan autoon.

Alumiinivanteet olisivat kivemman näköiset, vaikka en usko niiden ajettavuutta parantavan, sitä paitsi halvimpia aluvanteita voi olla haasteellista tasapainottaa

Autoon piti tehdä jarruremontti. Se tehtiin Tattarisuolla autokorjaamo Sarahissa. Ensimmäistä kertaa minulta kysyttiin, miten minä pääsen kotiin ja kotoa korjaamolle kun auto on siellä huollossa. Suosittelen tätä korjaamoa.

Ajovalot on aika kehnot, onneksi autoon on asennettu lisävalot. Ajovalojen lasin tai muovin voisi ehkä kiillottaa, mutta se on monen tunnin homma ja tuloksesta ei ole varmuutta. Olen miettinyt voisiko H4-valot vaihtaa xenon-valoihin, niissä on neljä kertaa enemmän valotehoa ja polttimet kestävät jopa 10 kertaa enemmän. Xenon-valot tarvitsevat ”ballastin”. Halvimmat kiinalaiset sarjat maksavat Suomessa 50 €. Kiinasta tilaten voisi saada vieläkin halvemmalla.

Vaihtoehtona olisi ostaa 80/100 W H4 valot, mutta ne taitaa olla tieliikennekäytössä kielletyt.

Oikein sivutakalasin tiiviste vuotaa jos auton pesee painepesurilla, yleinen vika ensimmäisen sukupolven Chrysler Neoneissa.

Tilasin ja sain jo sumuvaloihin h3-> LED valot, asennan ne “joskus”

Ostin navigaattoriksi TomTom GO 50 -navigaattorin. Mukana on elinikäiset Euroopan kartat. Se osaa varoittaa myös peltipoliiseista eli automaattisista nopeusvalvontatutkista joita on ainakin Kehä kolmosella. Joskus se ajattaa outoja suuntia, ilmeisesti suosii moottoriteitä, ja kerran se ohjasi Helsingin Hämeentien sillan ohi.

Talvirenkaiksi ostin 50 eurolla käytetyt Continental Nord Frost nastarenkaat, niinkään pentivanteilla.

Auton radio on 80-luvun huipputeknologiaa oleva Grundig 3200. Siinä on myös c-kasettisoitin! Se ei sammunut kun virta-avain otetaan pois, unohdin sen kerran päälle ja aamulla auto piti käynnistää apukäynnistimellä. Ja kello tietenkin hukkasikin ajan.

Nyt talvella radio lakkasi kokonaan toimimasta. Hankintalistalle siis myös radio cd-soittimella.

Myös kello näyttää hukkan ajan joskus pakkasella.

Kuljettajan oven alatiiviste repsotti. Puhdistin rätillä ja liimasin sen Bostikillä.

Ainakin Koivukylän kierrätyskeskuksesta saa ilmaseksi hyviä autorättejä.

Koska tämä lehti käsittelee myös Thaimaata, tässä on lyhyt sanasto. Thaimaassa pyritään olemaan kohteliaita. Kannattaa muistaa että jalalla osoittaminen on epäkohteliasta. Buddhaa, munkkeja ja kuningasta ei saa pilkata. Kuningashuoneen pilkkaamisesta voi saada jopa vankilatuomion.

Lyhyt suomi-thai sanasto

Päivää sawadii

hyvää dii, aroi

pahaa mai dii

ruoka ahaan

riisi khau (thaikielen sana khau tarkoittaa myös ruokaa, kysymys Hiu khau? tarkoittaa Onko nälkä)

sika muu

kana gai

nauta wua

vahvasti maustettua pet

vielä vahvemmin maustettua pet pet

olut bia

vesi nam

tyttö puujing

poika puujai

nälkä hiu

jano hiu nam (siis nälkä vesi)

kylläinen im

kiitos kopunkap

anteeksi kootoot

en tiedä mai luu

missä thiinai

missä vessa thiinai hong nam?

ei se mitään mai pen rai (hyvin yleinen sanonta)

sade fontok

vesiputous namtok

en osaa mai dai

minä (mies) phom

minä (nainen) ditsaan, lausutaan kuin zan

kissa määu

koira sunak

vesipuhveli kwai

en puhu thaita phom mai puut thai

Lisää sanoja ja sanontoja seuraavassa numerossa.

Thai-kielessä on tärkeää laskevat ja nousevat soinnut, mutta en hallitse niitä itsekään.

Esson baarissa

Kake, Arska, Timbe ja Pena menivät Esson baariin juomaan keskikaljaa ja keskustelemaan asioista, erityisesti autoista. Esson baarissa heitellään ilmaan rohkeita hypoteeseja, kyseenalaistetaan totena pidettyjä teorioita ja muutetaan paradigmoja ja hypitään yli pimeiden rasvamonttujen kuin Søren Kierkegaard. Usein on aikamoista tajunnanvirtaa. Monet miehet puhuvat vain päälauseilla. Arska kertoi että likaantuneen moottorin saa puhtaaksi kun käynnissä olevasta moottorista otetaan ilmansuodatin irti ja sumutetaan kaasariin vettä sumutinpullolla. Teollisuudessa kunnossapidossa työskennellyt Masa arveli että jos jokin laite, kuten ilmamassamittari ei toimi, sen voi kytkeä ohisyötölle. Masa kertoi myös että ilmamassamittarin voi puhdistaa rätillä ja CRC:llä, kunhan ei riko platinalankaa. Jos ilmanpuhdistimen puhdistaa paineilmalla, voi likaa päätyä puhtaalle puolelle, josta se siirtyy mm. ilmamassamittariin

Mikä on Oulun tauti joka syö autoista jakohihnoja? Aiheuttaako sen tien päällystyksessä käytetty Tornion terästehtaan oktomurske? Tai onko hammaspyörä tehty halvimmalla tavalla eli sintraamalla? Ehkä jakohihnan kotelo ei ole pölytiivis. Tai onko nastarenkaista irronnut metallihiukkaset syynä, mutta onhan niitä muuallakin kuin Oulussa. Tiesuola tietenkin syövyttää, mutta teitä suolataan muuallakin Suomessa. Kiristimen laakeri on kovilla kun lämpötila on 100 astetta, mutta se ei selitä miksi vikoja on vain Oulussa.

Tuulettimen hihnan voi korjata sukkahousuilla. Usein tuulettajan hihna pyörittää myös laturia. Jäähdyttimen vuodon voi korjata kaatamalla sinne hevonnakkaa, ei kuitenkaan lehmänkakkaa. Kanelia voisi kokeilla. Jos bensatankki vuotaa, sen voi paikata mäntysuovalla. Tislatus akkuveden puutteessa voi käyttää 15 minuuttia keitettyä vettä, mutta akun käyttöaika lyhenee. Pena kertoi että jos hitsauskonetta ei ole, voi irrottaa akusta kaapelit ja laittaa napoihin kiinni apukäynnistyskaapelit. Jos matkassa on toinenkin akku, kannattaa se kytkeä sarjaan, jolloin saadaan 24 V DC. Toisen kaapelin päähän laitetaan rautanaula, jonka ympärille on kiedottu märkää vessapaperia. Sitten vain miinusnapa kiinni lähelle hitsattavaa kohdetta ja hitsaamaan. Jos takaluukusta löytyy hitsauspuikkoja, vaikkapa hyviä yleispuikkoja kuten ESAB OK-48, niitäkin voi käyttää.

Yleisspray WD-40 on sangen hyödyllinen, se puhdistaa, irrottaa ruosteen ja kiinniruostuneet ruuvit, voitelee ja suojaa ruosteelta. Sen keksi amerikkalainen kemisti Norm Larsen vuonna 1953. Nimi WD tarkoittaa water displacement ja 40 sitä että se oli neljäskymmenes koe. Ensimmäisiä käyttökohteita olivat ohjukset ja lentokoneteollisuus. Vapaille markkinoille WD-40 tuli vuonna

1958. Sillä on paljon muutakin käyttöä: Sillä voi torjua torakoita ja estää ampiaisia tekemästä pesiä, irrottaa purukumin hiuksista, tehdä talvikengistä vedenpitäviä, puhdistaa kädet, poistaa vanhat vahat suksenpohjista, poistaa uistimesta ihmisen hajun jolloin kalat käyvät koukkuun paremmin, lievittää polvi- ja olkapääkipua ruiskauttamalla sitä kipeään kohtaan, ja estää lumen tarttumista lumilapioon ja kodin ikkunoihin. Auton lukkojen voiteluun kannattaa käyttää toisenlaista öljyä, joka ei jätä tahmeaa jälkeä. WD-40 on autoilijalle siis yhtä tarpeellinen kuin rautalanka ja ilmastointiteippi.

Saatavilla on myös muita samantapaisia monitoimiöljyjä

Thai-ruokakuvia

Paistettua riisiä ja nautaa. Ei liian tulista. Vaimo laittaa tosi hyvää ruokaaa.

Suomi-Thai -yhdistelmä: Paistettuja vihanneksia (bataattia,porkkanaa) ja kanaa

Kävimme Ikeassa syömässä. Ruoka siellä on hyvää ja halpaa.

Minä söin porsaanleikkeen ranskanperunoilla:

Vaimo söi lohileikkeen:

Jälkiruuaksi otin laskiaispullan, vaimo ei tuollaista eksoottista syönyt:

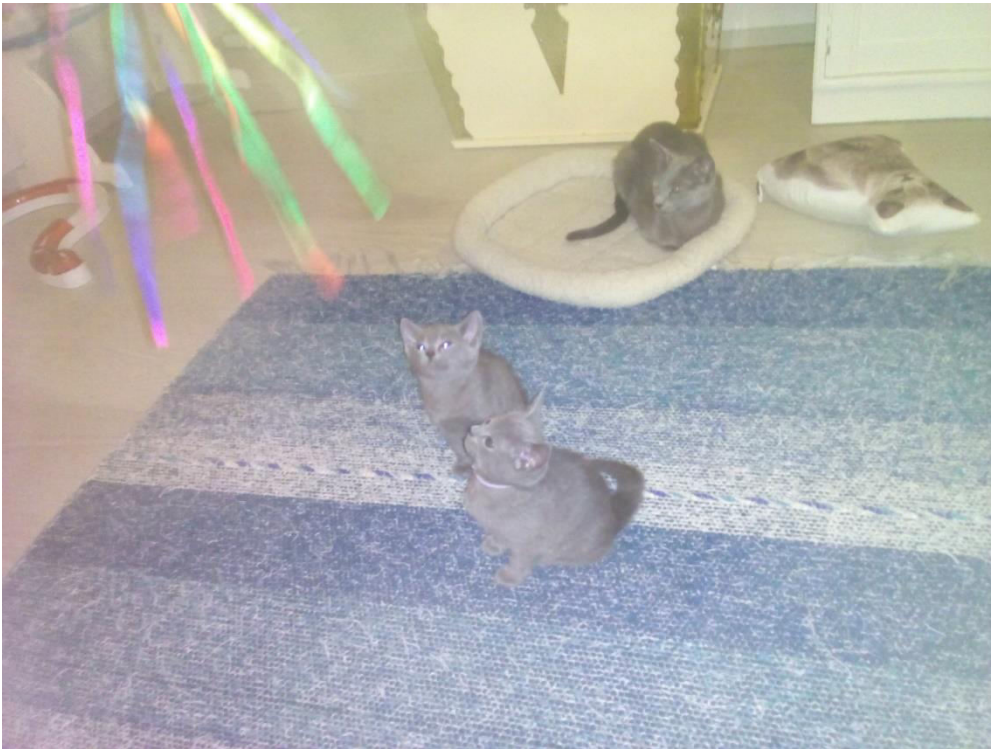
Sisällä. oli mansikkahilloa, pidänkin siitä enemmän kuin mantelitahnasta.

Venäjänsinisiä 7 viikkoisia kissapoikia, molemmat olivatkin poikia vaikka toista tyttökissaksi luultiin:

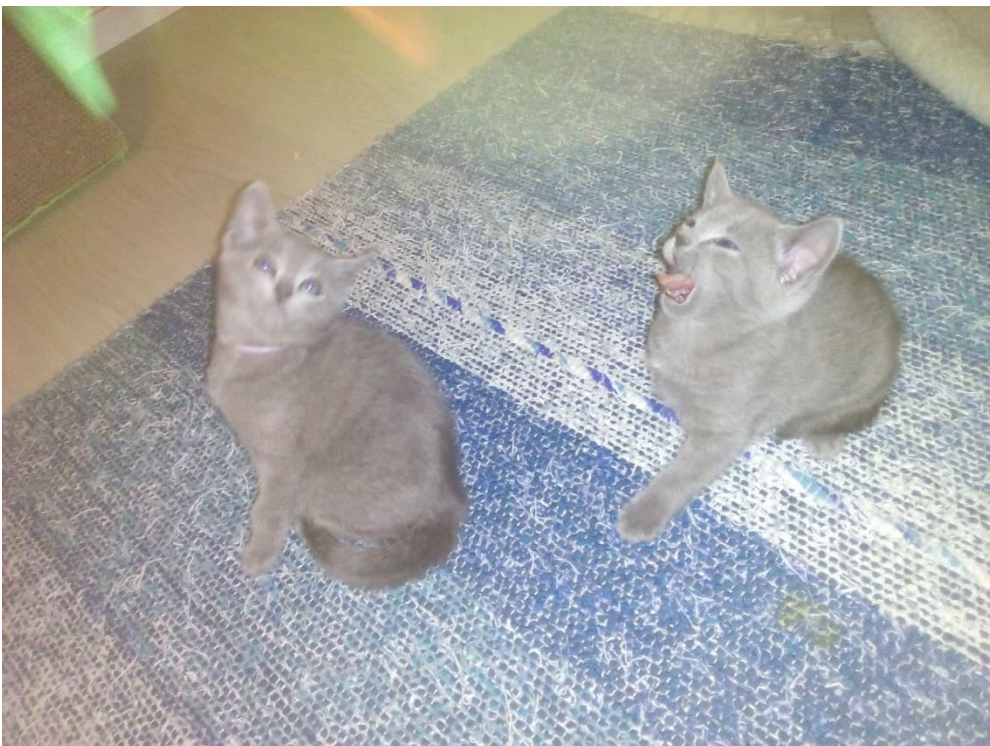

Pojat ovat hyvin uteliaita:

Äiti Bella on voittanut useita palkintoja venäjänsinisten sarjassa:

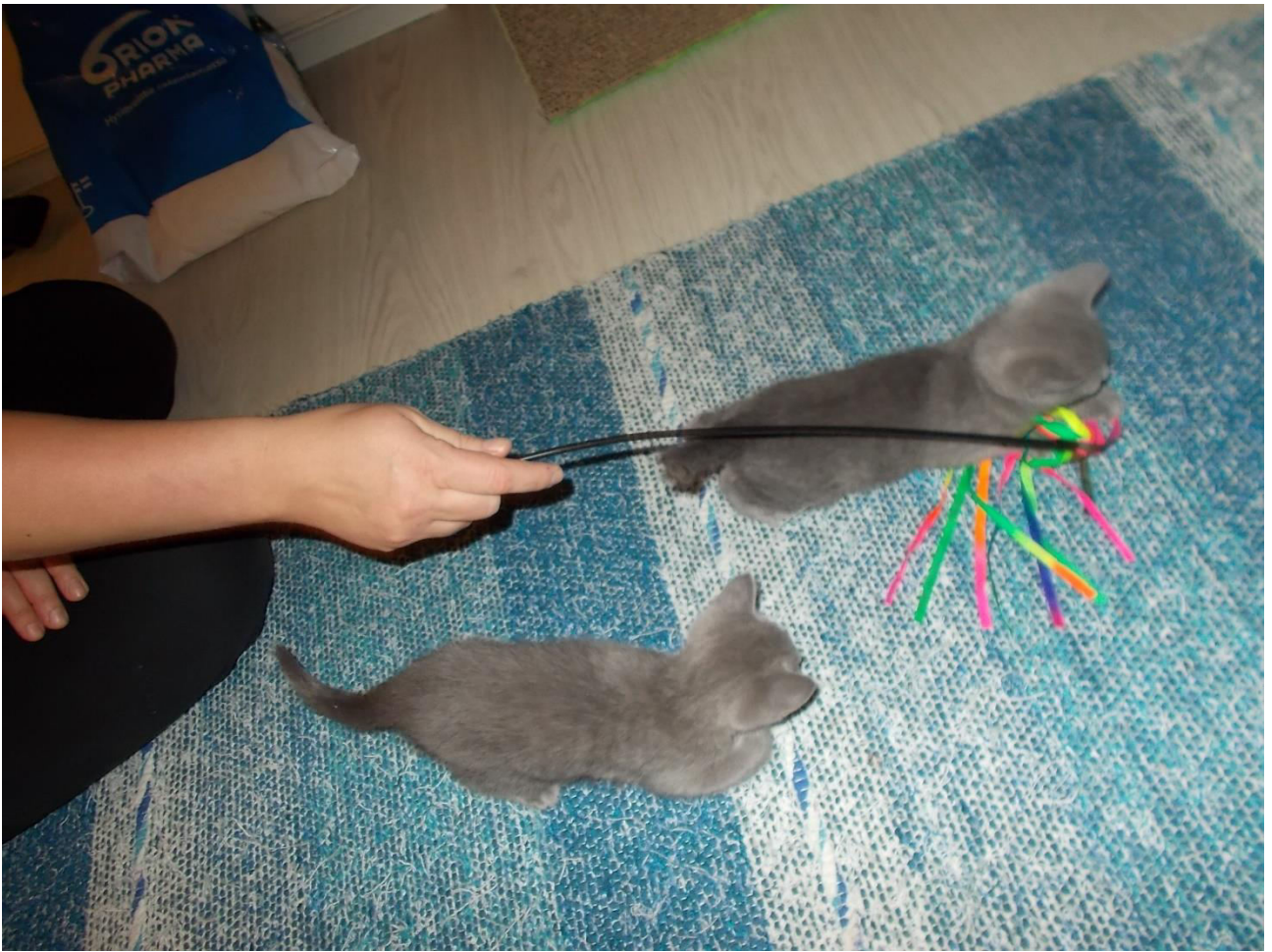
Päiväunien jälkeen jaksaa taas leikkiä.

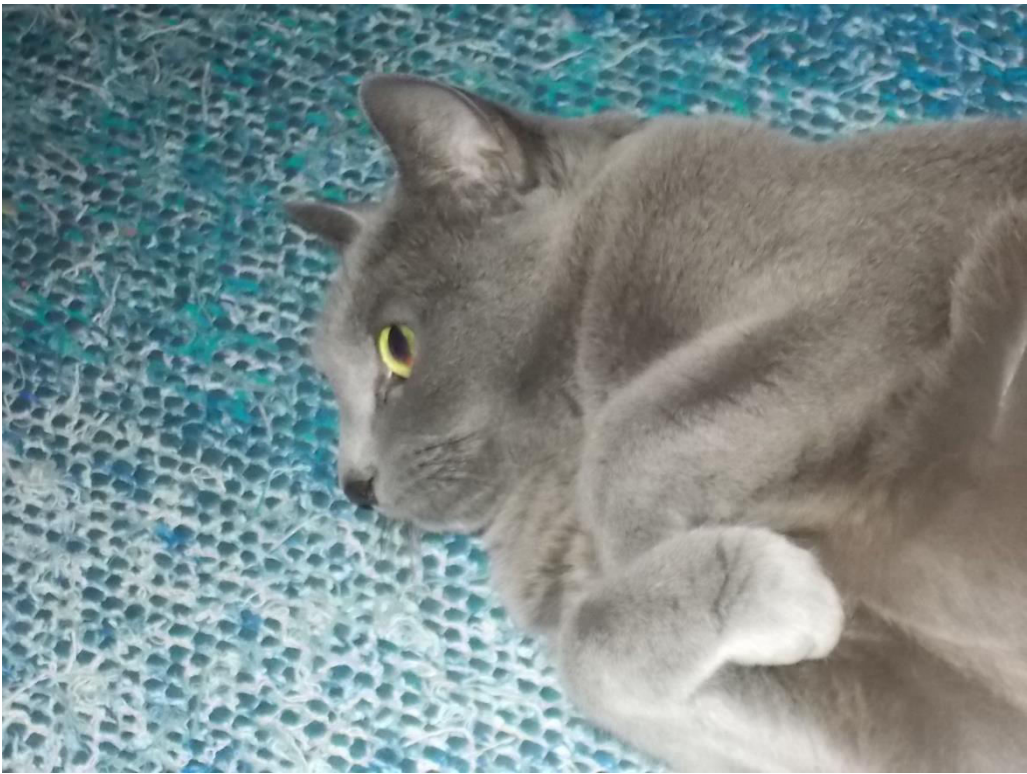
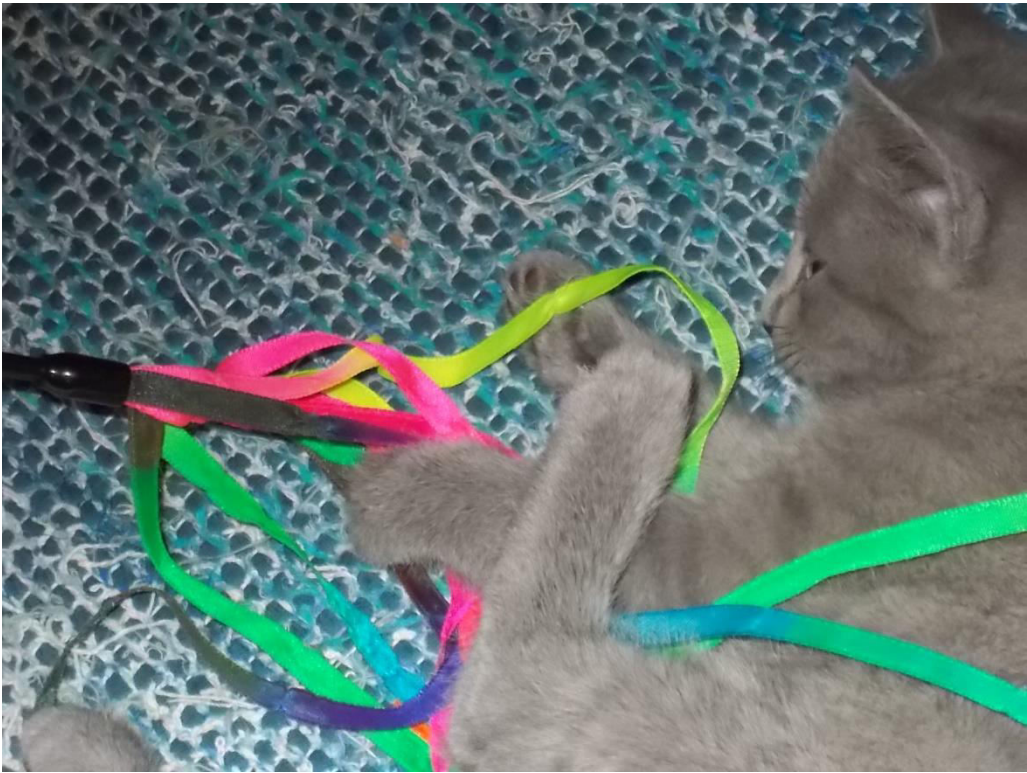

Kissanpentujen yksi suosikkileikki on painiminen:

Kuvassa kummityttöni ja kissa Vertti , joka oli es vilkkaampi ja jolla on panta kaulassa

Kirj. Tauno Haudantakanen

Vauhtia ja vapautta autoistumisen myötä

Kun olin lapsi, kaikki oli hyvin, tai ainakin tuntui siltä. Olen varttunut hämäläisessä maalaiskylässä, jossa 1930-luvun onnellinen maalaiselämä säilyi eheänä jopa 1960-luvun lopulle, jolloin maailman muutokset saavuttivat suurimman osan turvaisista lintukodoistamme. Ennen kesät oli lämpimiä ja aurinkoisia, kun taas talvet lumisia ja kylmiä kaikki tai ainakin melkein kaikki oli hyvin tai paremmin kuin nykypäivänä.

Maalaiskylä eli omaa elämäänsä. Mutta myös maallakin eli jo silloin löytöretkeilijän uteliaisuus ja villi vapauden kaipuu. Syntinen ja tuntematon maailma jossain ulkopuolella kiihotti ainakin paikan nuorison mieltä. Varmaan se sama kostea ja lämmin kaipuu kiihotti myös varttuneempien isäntien mieltä, mutta he osasivat kokeneempina salata halunsa paremmin. Jo sotien jälkeen vapauden, menestyksen ja uudistuskyvyn kiistattomaksi symboliksi oli noussut auto, siis tuo nelipyöräinen polttomoottorilla liikkuva kätevä kulkuväline. Ja automobiilillahan pääsi jopa lähikaupunkeihin saakka!

Tosin autot ovat aina olleet kalliita ja sodan jälkeisinä vuosina niiden ostaminen oli säänneltyä ja vaikka ostoluvan sai auton saaminen saattoi kestää kuin Neuvostoliitossa. Jo varhain huomattiin kuinka tuottoisaa autoilijan verottaminen oli. No, eipä valtio ilman autoilijan rahoja nykyäänkään tule toimeen. Päinvastoin!

Autoistuminen on kuitenkin jatkui ja nyttemmin yksityisautot ovat korvanneet maaseudun onnikkalinjat varsin totaalisesti. Ennen julkinen liikenne kulki kylälle kuin kylälle päivittäin, eikä siihen edes verovaroja tarvittu.

Ajat ovat muuttuneet, valitettavasti. Vaan muistaako kukaan enää tarjota kyytiä yksinäiselle mökin mummolle, joka ei ole vielä autoistunut, eikä tule koskaan autoistumaankaan, vaikka autokoulumaksut hieman alenisivatkin. Tietty hohdokkuus autoilusta lienee kuitenkin kadonnut, vaikka kallista huvia autoilu on edelleen, eikä kenenkään intressissä tunnu olevan autoilun kustannusten alentaminen.

Kylällä ensimmäiset autot olivat luonnollisesti kauppiaalla, joka moista tarvitsikin kauppatavaroiden noutoon keskustan varastolta. Kauppiaan "sekajuna", kuorma-auton ja linja-auton yhdistelmä, olikin kätevä peli, siihen mahtui tavarat ja kyytiläisetkin. Kyytiin pääsi ken kyytiä tarvitsi. Suurimmat ja varakkaimmat maanviljelijät tietysti pystyivät ensimmäisinä auton hankkimaan, Siis suuruus, nykyisin kai sanottaisiin lihavuus oli ennen vaurauden symboli ja sen toteaminen kohteliaisuus. Varsinkin romanikauppiaat tätä kohteliaisuutta ovat muistaneet käyttää vielä viime vuosikymmeninä. Autoistuminen eteni sitten vähitellen suuremmista taloista kohti pienempiä, pitihän kylän opettajankin oma menopeli saada. 1960-luvulla autot yleistyivätkin ja enää suuri tapahtuma, mutta uutinen kuitenkin.

Autolla saattoi vaikka matkustaa kirkonkylälle "pitkäripaiseen" naapurin tietämättä. Vapautta siunautui, vaikka ei olisi muistanutkaan kirkonmäelle kurvata. Myös nuoriso sai lainata viljelijäisien menopelejä. Lähiseutujen tanssilavat tulivat tutuiksi. Ennen niitäkin löytyi miltei joka niemestä ja notkosta, ja kaikenlaista kokemisen arvoista tuli vastaan. Ei tarvittu kuin teryleenit jalkaan ja vihreä mamba takataskuun.

Kyllä silloin jo autonkäyttöä seurattiin, tosin matkamittarin lukemasta, eipä silloiset ministeritkään osanneet unelmoida elektronisista seurantalaitteista. Opittiin irrottamaan matkamittarin vaijeri tarpeen mukaan, eikä liikoja kilometrejä tullut. Toisaalta kun isäntä oli aikeissa vaihtaa autoa nuorisolle oli tuottoisa homma "nuorentaa" autoa, pyörittelemällä renkaasta 10-20000 km pois mittarista. Se oli merkittävä matka vielä 1960-luvun autoille.

Kun tultiin 1970-luvulle, alkoi nuoriso saada omia autoja ajokortti iän lähestyessä, sitten niin remontti- ja ajotaidot kehittyivät ja maailma pieneni tahi suureni...

Viiksi-Hoppa -apinalaatikko

Päätoimittaja on yksityishenkilö Timo Keränen.

Sähköposti timojukkakeranen@gmail.com

Minulla on täydet immateriaalioikeudet niihin Aalto-yliopiston Teekkarien autokerhon Äänitorvi-lehtiin, joiden päätoimittaja olin. Tarkastin asian ammattiliiton lakimieheltä.

Toimin myös 2017 Teekkarien autokerhossa rivijäsenenä ja osallistun mm tallisiivouksiin.